

"Shipper" Nguyễn Hải Đăng: tâm biết đủ là của báu

ISSN: 2734-9195 07:24 07/08/2025

Biết đủ không phải là bằng lòng với hoàn cảnh khổ đau, mà là không để lòng tham kéo dài vô tận trong những lúc ta có thể dừng lại. Tâm biết đủ không làm ta nghèo đi, trái lại, nó giải thoát ta khỏi nỗi bất an triền miên vì luôn thấy mình thiếu thốn.

Một chàng shipper trẻ tuổi (sinh viên năm 2), lặng lẽ ôm túi hàng đi bộ giữa lòng Hà Nội nhộn nhịp sau khi bị mất chiếc xe máy là phương tiện duy nhất để mưu sinh. Không khóc lóc, không oán trách, chỉ một dáng vẻ lủi thủi đi trong nắng chiều. 9.000 đồng là khoản tiền chàng trai nhận được cho một cuộc giao hàng đồ ăn thành công, nhưng cái giá phải trả là mất đi một chiếc xe máy vừa hoàn tất thủ tục trả góp trong 2 năm lên Hà Nội với ước mơ hoàn thành tấm bằng cử nhân.

Ngay sau khi câu chuyện được lan tỏa, cộng đồng mạng không chỉ bày tỏ cảm thông, mà còn nhanh chóng hành động – như lời cha ông từng nhắn nhủ: *"Bầu ơi thương lấy bí cùng, tuy rằng khác giống nhưng chung một giàn."* Chỉ trong chưa đầy 24 tiếng, mọi người đã chung tay quyên góp giúp cậu sinh viên Nguyễn Hải Đăng số tiền 28 triệu đồng, chiếc xe máy đã mất của cậu có giá 21 triệu đồng. Điều khiến nhiều người cảm động hơn cả, không phải số tiền quyên góp, mà là câu nói nhẹ nhàng mà sâu sắc của Đăng khi chủ động xin dừng nhận hỗ trợ: *"Mình nhận đủ rồi ạ... Phần dư em xin gửi giúp bà con miền Trung đang lũ lụt"*.

Trong lúc chính mình còn chưa hết khó khăn, chàng sinh viên vẫn nghĩ đến những người đang gặp khổ nạn nơi xa. Một hành động nhỏ nhưng vang xa, như tiếng vọng của lòng nhân ái giữa đời sống bộn bề – nhắc chúng ta nhớ rằng giữa dòng chảy cuộn cuộn của thời đại, đạo lý *"thương người như thể thương thân"* vẫn chưa bao giờ cũ.

Giữa khổ đau, chàng shipper vẫn chọn tử tế. Giữa mất mát, vẫn biết ơn và biết sẻ chia. Đó là thứ ánh sáng dịu dàng và mạnh mẽ nhất – thứ ánh sáng của lòng từ bi trong Phật giáo, biết khổ đau là có thật, nhưng từ trong đó vẫn khởi lên

được tình thương và hành động đúng.

Ảnh: dantri.com.vn

Biết ơn, vì Đấng không xem sự giúp đỡ là điều đương nhiên, mà trân trọng từng đồng tiền được trao bằng tình người.

Biết đủ, vì Đấng hiểu rằng mình đã được hỗ trợ vượt mức cần thiết, và không để lòng tham chi phối giữa lúc khốn khó.

Biết cho đi, vì dù còn nhiều nỗi lo cho chính mình, Đấng vẫn thấy nỗi khổ của người khác.

Phật giáo dạy rằng, *“Tâm biết ơn là nền tảng của đạo đức”*. Khi một người trẻ có thể khởi lên tâm biết ơn và hành động trên nền tảng ấy, đó không chỉ là sự trưởng thành về nhân cách, mà còn là bước tiến quan trọng trong hành trình chuyển hóa nội tâm – từ chỗ *“nhận”* sang *“cho”*, từ *“mình”* sang *“người khác”*, từ *“thiếu”* sang *“đủ”*.

Trong kinh điển Phật giáo, có một lời dạy được nhắc đi nhắc lại nhiều lần, giản dị mà thâm sâu: *“Người biết đủ là người giàu có nhất.”* (Kinh Pháp Cú, câu 204). Biết đủ không phải là bằng lòng với hoàn cảnh khổ đau, mà là không để lòng tham kéo dài vô tận trong những lúc ta có thể dừng lại. Tâm **biết đủ** không làm ta nghèo đi, trái lại, nó giải thoát ta khỏi nỗi bất an triền miên vì luôn thấy mình thiếu thốn.

Kinh Tăng Chi Bộ (Anguttara Nikāya) cũng ghi lời dạy: *“Này các Tỷ kheo, có bốn loại an lạc: an lạc vì sở hữu, an lạc vì sử dụng, an lạc vì không mắc nợ và an lạc vì không lỗi lầm. Trong đó, an lạc vì không mắc nợ là cao quý hơn sở hữu.”* (AN 4.62 – Bhoga Sutta)

Câu chuyện của Nguyễn Hải Đăng không chỉ là một tin tức “đẹp” giữa muôn trùng thông tin hỗn độn, mà thực sự là một tấm gương phản chiếu nội tâm xã hội. Trong một thời đại mà con người dễ rơi vào vòng xoáy “muốn nhiều hơn” và “sợ thiếu thốn”, thì hành động dừng lại – nói lời cảm ơn – và chia sẻ phần dư ra bên ngoài của một người trẻ lại mang sức lay động lớn lao.

Chúng ta không thể chọn những gì xảy đến với mình, như cách Đấng không thể ngăn kẻ gian lấy mất xe. Nhưng ta có thể chọn cách ứng xử với nghịch cảnh. Đấng chọn lòng tử tế. Đấng chọn biết ơn. Và quan trọng nhất, Đấng không giữ lại tất cả cho riêng mình. Em chọn cách gửi gắm tình thương tới những mảnh đời còn đang vật lộn trong cơn lũ miền Trung - nơi mà em chưa từng đặt chân

tới, nhưng có lẽ, bằng trái tim, em đã đồng cảm sâu xa.

Đó là bài học cho tất cả chúng ta: không phải cứ có nhiều thì mới có thể cho đi, và không phải cứ mất mát là sẽ khép lòng lại. Khi tâm ta cởi mở, ngay cả giữa nghịch cảnh, ta vẫn có thể là người thấp sáng hy vọng cho kẻ khác. Khi tâm ta đủ, ta vẫn có thể là người giàu có nhất.

Trong dòng đời bất định, những người như Hải Đăng không phải là “*người nổi tiếng*”, nhưng họ xứng đáng được trở thành tấm gương sáng thực tiễn nhất để thế hệ trẻ, những người cùng trang lứa noi theo. Và nếu mỗi chúng ta, dù chỉ một lần, học cách “*nhận đủ rồi ả*”, biết dừng lại đúng lúc, biết chia sẻ đúng nơi – thì thế giới này chắc chắn sẽ dịu dàng hơn, và có phần nào an lạc hơn.

An Nguyên

Tham khảo bài viết: <https://dantri.com.vn>